

Şiir Atölyesi

KIBRIS

Hazırlayan: Mehmet Ekici

KIRK YAŞIMA

Yaşım genç! Biliyorum. Dün girdim kırk yaşına
Ne yaşadım, ne yaşarım! Bilmiyorum! Bundan sonra?
Şiir gibi hayatım, yaşamakla ölmek arasında
Yaşım genç! Diyorum, Biliyorum. Dün girdim kırk yaşına!

Geçmiş! Hayal gibi, üç beş şiirim de; yazılı kaldı.
Gelecek! Bir rüya; yüreğimi güzel günlerin özlemi sardı.
Galü beladan gaib bir ses, sanki! Adımı andı.
Yaşım genç! Diyorum, biliyorum. Dün girdim kırk yaşına!

Nasıl geçti diyorlar, san ki bilmiyorlar? Yel gibi!
Kırk yıl yaşadım ömür denen bu gemide! Film gibi!
Sınandım bir çok kez, zaman ve insanlarca!
Yaşım genç! Diyorum, Biliyorum. Dün girdim kırk yaşına!

Düşündüm de, ömrümden gelip geçenleri bir lahza
Geçenler bir iz, hediye bırakmış, yaşamak adına
Bir mücadele verdim, şerefimle tek başıma ayakta
Yaşım genç! Diyorum, Biliyorum. Dün girdim kırk yaşına!

Acısıyla tatlısıyla geçti kırk yılım, dün gibi!
Gülüşüğüm, ağlaştığım insanlar şimdi el gibi!
Geçtiler işte hayatımdan! Oldular herkes gibi!
Yaşım genç! Diyorum, biliyorum! Dün girdim kırk yaşına

Sığırdım hepsini her şeyi; gözlerimden sızan bir damlaya
Yad ettim! Geçmişimi, dönüp ardımı toplarcasına
Haydi Bismillah, yeni güne! Yeniden hayata!
Yaşım genç! Diyorum, biliyorum! Dün girdim kırk yaşına!
Mustafa PARLAK

GURBET ELLERDE

Alper ÖZSAKINÇ

Zahir gönlüm, görmek ister yüzünü
Ayaklarım gitmez, çeker yükümü
Unuttum ben, geçmişimi, dünümü
Viran oldum, ben bu gurbet ellerde
Ziyan oldum, ah ben bu gurbet ellerde

Zamansız söndüm, gülmedim ömrümdede
Yalansız sözdüm, düştüm dillere
Bilemedim güvendim, her dost görünene
Viran oldum, ben bu gurbet ellerde
Ziyan oldum, ben bu gurbet ellerde ..

Geceye sordum, bitmez dertlerimi
Hayra yordum, yorgun hallerimi
Bıraktım gittim, olmaz hayallerimi
Viran oldum, ben bu gurbet ellerde
Ziyan oldum, ah ben bu gurbet ellerde ..

"Şiir Atölyesi" hakkında;

Selamlar,
Yepyeni bir soluk ve yeniden bir başlangıçla; mütevazı ve özgün bir edebiyat ortamı oluşturmak adına ve belki de bizden sonra gelecek olan şiir ve edebiyat dostlarına Kıbrıs'tan bir selam yollamak meramımız.
Şimdilik her onbeş günde bir ve dört sayfa olarak; dijital baskıdayız.
Eleştiriyeye de iletişime de her daim açığız.
Özetle, yaptığımız bu iş; Amatör bir ruhla çıkarılan sıradan bir yolculuk...
Sadece edebiyatı ve sanatı gündemde tutma gailisi taşıyan bir şiir işçiliği...
Ve Kıbrıs'lı dostlarımızla beraber bu gök kubbe altında hoş bir sada bırakma umudu...
Son Söz: Atölye'mizde uğraş vermek isteyen herkes için açık bir davettir bu bülten.
Hoş geldiniz.
Hoş geldik.

M.E.

**Ayinesi iştir kişinin lafa bakılmaz
Şahsın görünür rütbe-i aklı eserinde**
Ziya Paşa

©Bu bültenin telif hakkı yoktur. Çoğaltabilir ve yayımlanabilir.

ZÜHRE

Acıdan bir teni giydim üstüme
Bu kentin mecnunu kiskanır beni
Doğmadan ruhuma aşk alameti
Bütün şafaklarda bekledim seni
Sensizliği görmüş bir divaneyken
Dünyanın yükünü gam etmemeli

Geceler sabaha döndüğü zaman
Kahve gözlerinle gökyüzüne bak
Kendini bilmeden aşkı bilmek mi
Yok öyle bir ilim faniler için
Ya dünyayı durdur, ya ayı söndür
Ya da hayatıma bir yorum ekle

Her aşkın üstünde bir nakış durur
Gönle hüznü çalar, gözü yanıltır
Bakınca uçurur ruhumu göğe
Kınlgan ellerim, perişan kalbim
Dünyayı saçından tutup her gece
Kim bilir, kimlerin yoluna serer

Aklım uçar sana, üryan dolaşır
Sana ne, seni ben düşünüyorsam
Aşkını yıldızlar ezber biliyor
İstersen sen bilme, bilsen ne çıkar
Kalbine tutulan bir ayna gibi
Gölgenin üstünde bir çift göz gezer

Ne senle yaşamak cesaret verir
Ne sensiz bu hayat çile, işkence
Ömür bir değirmen öğütür sabrı
Buruşuk bir bakış savuramadan
Sanırım zamanla alışacağım
Vefasız dostlarla hemhal olmaya

Bırak kimsecikler görmesin beni
İçten içe yanıp yanıp durayım
Vefasız saçlarım ağarsın tel tel
Susuzluktan kan bağlayan dudağım
Tebessüm etmeyi özlerse bir gün
Seni bıraktığım yerde bulayım

Bahardım, farkına varamadın sen
Sermaye tılsımım bu aşk ağacı
Yeşil mi, kuru mu bilmek ne mümkün
Sensizlik ne kadar bana yabancı
Yüreğim yanıyor, yanmak ne zor iş
İsmi kalbimde mırıldanırken

Yüzünü göğüme astım asalı
Penceremden gurbet görünür bana
Kutsal mekanların duası gibi
Sesine yankılar nerden bulaşır
Uzaklaşsan benden, terk etsen beni
Hayalin kalbimde asılı durur

Mehmet EKİCİ

Yörük Kızı

Hakan YOZCU

Yaylaları mesken tutmuş,
Koyun güder Yörük kızı.
Sevdayı gönlüne yutmuş,
İçten sever Yörük kızı.

Kirmen tutar, yün eğirir,
Saçını suya değdirir,
Koyun, kuzusun emzirir,
Ayran yapar Yörük kızı.

Kötülük yoktur kalbinde,
İki bakraç var elinde,
Güzel sözler hep dilinde,
Türkü söyler Yörük kızı.

Saçı kırk belikli olur,
Yazması al renkli olur,
Uzun, ince belli olur,
Güzel olur Yörük kızı.

Kara çadırdadır oturur,
Sevdiğini bekler durur,
Sevgiyle hamur yoğurur,
Yufka açar Yörük kızı.

Yozcu vurulmuştur ona,
Her gün Allah'a yalvara,
Tek dileği ona vara,
Canlar yakar Yörük kızı.

Her yola çıktığımızda özgür bırakıyoruz, aklımızdaki, kalbimizdeki esareti. Aynı olduğumuzu hatırlıyoruz, aynı topraktan yaratıldığımızı ve her birimizin aynı son nefesle vedalaşacağını. Oralı- şuralı değil Dünyalı, Acılara duyarlı, Farklılıklara saygılı oluyoruz çıktıkça yola. Çin'de de olsa gidip almamız gereken, öğrenmemiz gereken ne çok şey var, fark ediyoruz. Heybemize biraz tarih, biraz coğrafya biraz da sanat dolduruyoruz. Dua ediyoruz kimi yerlerde, kimi

kulağımıza nağmeler doluyorsa "yolu yuva yaptık" işte. Ancak bir şey var: Yanımızda. Göğüs kafesimizde taşıdığımız bir bohça. Tüm valizlerden ağır. İçinde dertlerimiz. En arsız, yapışkan yoldaşımız. Bazen hafifliyor keyifli bir gülümsemizde bu bohça bazen ağırlaşıyor, nefesimize oturuyor, siliyor mekan kavramımızı. Yolda da, daha uzak bir yola dalginken buluyoruz kendimizi. yolda da başka bir yol macerasının hayalini kuruyoruz taze bir

YOL HALLERİ

AYŞE İSMETOĞLU

heyecanla. Şimdi yoldan dönüşümüzü düşünelim. Binlerce kilometre uzaktaki insana saygı duymayı öğrendikte komşumuza, iş arkadaşımıza

duyamıyorsak aynı saygıyı ! Başka toprakları sevip, sevemiyorsak vatan toprağımızı ! Oralardaki sanata hayran kalıp, burnumuzun önündekini hakir görüyorsak ! Ahh ne halden anlar hallerimiz tükeniyorsa, anlayamıyorsak etrafımızdakilerin hallerini ! Biz çıkmamış bir yola, kalmışız kör aklımızın bir odasında ... Geçmiş olsun.

BABA

Küçük evimizin penceresinden,
Her akşam yolunu gözledim baba.
Usandım hayatın cenderesinden
Bilsen seni nasıl özledim baba.

Hayal kalemiyle daldım maziye,
Bir çok sayfasına koydum haşiye.
Belki bir gün geri dönersin diye
Bütün yokuşları düzledim baba.

Geceler uzadı, imdadıma gel!
Çağırma cevap ver, feryadıma gel!
Zincire vuruldum, azadıma gel!
Gel, diye günlerce sızladım baba.

Kader, yüze çıkarsa da yaşımı,
Olmaz her davanın zaman aşımı.
Hasretinle akan bu göz yaşımı,
Yıllardır herkesten gizledim baba.

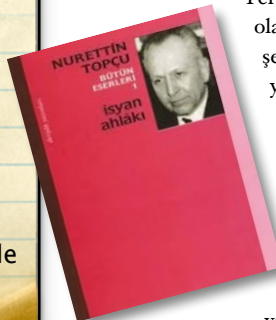
Dünyayı görmeme sendin vesile,
Sendin sandalımı çeken sahile.
Pek çok hata yapsam, şaşırısam bile
İnan ki, hep seni izledim baba.
Şeyhettin YALÇINKAYA

BİR KİTAP: İsyân Ahlakı, Nurettin TOPÇU

Biz, hem uysallığa, hem de anarşizme karşıyız. Her türlü sosyolojizme, yani toplum gerçeğinin her şey olduğu anlayışına karşı olduğumuz kadar, bencil ve katı ferdîyetçiliğin de karşısındayız. Sadece bütün iradeleri aynı şekilde belirleyen bir İrade karşısındaki uysallığı kabul ediyoruz.

Bize göre selamet, tarih ve insanlıkla birlikte, tarihin ve insanlığın var oluş sebeplerini içinde bulacakları bir mutlak'a bağlanmaktan ibarettir. Akıllı başında bir insanlık, kendini asla gayesi ve gerçekleştireceği mukadderatı olmayan bir varlık olarak düşünemeyecektir. Kendi gayesini bilecek noktaya erişmese bile o, sanki bu gayeye arka arkaya gelen nesillerin sonsuzluğunda ulaşılacakmış gibi hareket edecektir.

Ferdin boyun eğmek zorunda kaldığı bir baskı unsuru olarak toplum, zorbalık ve zulme kanat germekte, bu şekilde esirliği ve esaret derecesinde uysallığı yaratmaktadır. O, böylelikle ferdin iradi güçlerini öldürmektedir. Oysa toplum tam aksine, ferdi hareketin özlem duyduğu, atıldığı bir ideal, yani merhametin ve isyanın esiri olan ideal olmalıdır. İnsanlıkta inançların tesirli bir şekilde yayılması, gerçekten, toplumun ve medeniyetin yaratıcısıdır. İşte bu yayılmadır ki, her birimizi gücümüz nisbetinde birer asi, yani birer ahlâkı varlık haline getirir. Biz, bütün insanlığın selametini bu inançların yayılması olgusunda aradık. [ARKA KAPAK]

ANILAR DEFTERİNDE GÜL YAPRAĞI

Anılar defterinde gül yaprağı
Gibi unutuldu kurudum
Başıma düşmüş seveda ağrı
Bir başıma tenhalarda kahroldum
Sen kimbilir, rüzgârlı eteklerinle
Kimbilir hangi iklimdesin, ben
Sensiz bu sessizlikle
Deli gibiyim sensiz
Bu sessizlikle

Ayrılıkla başım belada
Gözlerini çevir gözlerime
Yoksa sensiz bu sessizlikle
Deliler gibiyim

KABUL

Eski şairliklerim gitti gözümden
Gayridir başka bir hal kuşanıyorum

Azık yoldaş olmaz haydi geç toklukları
Az'la doymak yapdeş insan zamanlarını

Davran bre çocuk nice kamçıdan geç
Var bak silken nice altın döker kanın

SULTAN

Seçkin bir kimse değilim
İsmimin baş harfleri acz
tutuyor
Bağışlamanı dilerim
Sana zorsa bırak yanayım
Kolaysa esirgeme

Hayat bir boş rüyaymış
Geçen ibadetler özürlü
Eski günahlar dipdiri
Seçkin bir kimse değilim
İsmimin baş harflerinde
kimliğim
Bağışlanmamı dilerim
Sana zorsa yanmaya razıyım
Kolaysa affı esirgeme

Hayat boş geçti
Geri kalan korkulu
Her adımım dolu olsa
İşe yaramaz katında

At al at bin at kuşan da ciğerin koş
Davran bre çocuk doyma ilk suların
Hehey gözüm hehey gözyaş odsuz kaldın
Nice hançer dürdün sabır balyaladın
Göğsümde bir küçücük derya buldum
Kabına sığmaz bir ceylan yoldaşım

Eteğini toplamış bir sevgili düştü kumsala
Ufacık kuru dudaklarında bir hasret
sayhası

De zarif inle. Ta ki huzra vardın
Nice yıl isyan durdun gurbet kaldın

Yürüdüm sel oldum durdum göl oldum
Mazluma mağdura kıvrak dil oldum
Zulüm sıcakında serin yel oldum
Yürekten yüreğe estim gel de gör

GEL DE GÖR

Bağladım nefsimi zincir yulara
Dünyayı duvara astım gel de gör
Rahatı huzuru attım kenara
Çileyi bağırma bastım gel de gör

İSYANLI SÜKUT

Gitmişti makama arz-ı hâl için
'Bey' dedi, yutkundu, eğdi başını.
Bir azar yedi ki oldu o biçim..
'Şey' dedi, yutkundu, eğdi başını.

Kapıdan dört büklüm çıktı dışarı
Gözler çakmak çakmak, benzi sapsarı...
Bir baktı konağa alttan yukarı
'Vay' dedi, yutkundu, eğdi başını.

Çekti ayakları kahveye vardı
Açtı tabakasını, sigara sardı
Daldı.. neden sonra garsonu gördü
'Çay' dedi, yutkundu, eğdi başını.

İçmedi, masada unuttu çayı
Kalktı ki garsona vere parayı
Uzattı çakmağı ve sigarayı
'Say' dedi, yutkundu, eğdi başını.

Döndü, gözlerinde bulgur bulgur yaş
Sandım can evime döktüler ateş
Sordum: 'memleketin neresi gardaş?'
'Köy' dedi, yutkundu, eğdi başını.

Yürüdü, kör-topal çıktı şehirden
Ağızına küfürler doldu zehirden
Salladı dilini.. vazgeçti birden,
'Oyyy' dedi, yutkundu, eğdi başını.

Şiirin Tahlili

1-Çıktım erik dalına, anda yedim üzümü Bostan issi kakıyup, der ne yersin kozumu

Bu beyitte "erik" (sırf dış yenildiği ve içinde kocaman bir çekirdek bulunduğu) şeriât'ı, zahiri (dış) bilgiyi temsil eder. "Üzüm" tamamı yenildiği ama yine de içinde ufak bir yabancılık çekirdeği bulunduğu için tarikatı, bâtni (iç) bilgiyi anlatır. Ceviz (koz) ise, dış kabuğu atılıp özü yendiği için sırf hakikate misaldir.

Şu halde, erik dalına çıkıp üzüm yemeğe kalkan kişi gülünç olur. Onunla da kalmaz, başkasının hakkına tecavüz etmiş sayılır. Nitekim "hakikat bahçesinin" sahibi olan "mürşid-i kâmil", böyle bir kimseye kızarak, "sen ancak erik veya üzüm yemeğe ehliyetli olduğun halde benim kozumu ne hakla yiyorsun?" diye onu azarlar. Tıpkı hukuktan diploma alan birinin muayenehane açarak hasta bakmasına izin verilmeyeceği gibi.

2- Kerpiç koydum kazana, poyraz ile kaynattım Nedir deyip sorana, bandım verdim özünü

Bu beyitte, üşütücü, soğuk kelimeler, bir sıcaklığı, hattâ muhabbeti taklit yoluyla yapmak isteyen kişiyi yermek ve kinamak için kullanılmıştır. "Kerpiç" çamurdur, yenmez: yiyeceği hasta da eder.

"Poyraz" yemeği pişirmeye değil ancak soğutmaya, dondurmaya yarar. Böyle olduğu halde... Bir işin (tarikat ve hakikatın da) yolunu yordamını öğrenmeden kendi kendine ustalık taslamaya "ermeye" kalkan kişi, işte böyle gülünç, münasebetsiz duruma düşer. Kazana koyduğu çamuru poyraz ile kaynatarak bir şeyler yapmış görünür.

3- İplik verdim çulhaya, sarıp yumak etmemiş Becit becit ısmarlar, gelsin alsın bezini

Bu beyitte "Çulha - bez dokuyucu" kâmil olmadığı halde, mürşitlik peşinde koşan, kendini etrafa öyle yutturan kişinin çevreye verdiği zarar ve ümitsizlik anlatılmaktadır. Burada "iplik" olgunlaşmak üzere, mürşide, üstad gönderilen aday (talip)tir. Üstad geçinen kişi onun, dağınıklığını derleyip tek'e (vahdet) ulaştırarak bir "yumak" yapacağına... Bunu kabiliyeti olmadığı için onu bol keseden "olmuş, ermiş" gibi göstermektedir.

Talipleri Allah'a bağlamak (ipliği yumak yapmak) sonra "insan-ı kâmil (dokunmuş bez) haline getirmek iddiasında iken, -onu boş yere oyalayan, sonra da vakti gelmeden (becit becit) sen Tanrıya ulaştın" diyerek dervişini şımartan bir şeyhin (hocanın-ustanın) burada taşlandığı görülüyor.

4- Bir serçenin kanadın, kırk kağnyaya yüklettim Çifti dahi çekmedi, şöyle kaldı yazılı

Bu beyitte serçenin kanadı, ermiş, yücelmiş kişileri temsil eder. Kırk kağny ise, onu anlayamayan, çekemeyen, ham ruhlular, dar görüşlü kimselerdir. Hakikat ehli, kanatlıdır, "melekût âlemine" doğru uçan kanattır. Toprakta kalıp yürümeye gırdamaya mahkûm olan ise vergisiz fakat iddialı yaratıklardır.

Burada "serçe kanadı" manevi değer, cevherin sembolüdür. Bir elmas cevheri ile sözleşmiş seksen kağny yükü kereste alınabilir. O zaman da (maddi manada) kırk kağny (veya katır) serçe kanadının bahası olan bu yükü, gerçekten çekemez.

5- Bir sinek, bir kartalı salladı vurdu yere Yalan değil gerçektir, ben de gördüm tozunu

Bu beyitte: Sinek (veya an) hiç dikkati çekmediği halde büyük olgunluk ve cevher taşıyan ermiş, olgun, Tanrı sevgilisi kişi için misâlidir. Kartal ise, yüksek mevki sahibi, çok zengin, gösterişçi, âlim geçinen, üstelik de olgun, ergin (fakir, perişan kılıklı) tarikat, hakikat ehlini hor gören kimseleri anlatır. Nitekim arı, bal yapan, kartal ise, gösterişine rağmen "leş yiyen" bir havvandır.

Sineğin, kartalı nasıl yere vurduğu sorulursa: Bir ilim ve hakikat bahsi açılmış, yapılan tartışmada o fakir kılıklı olgun ve yetkin derviş gösterişçi (kartal) zati, yerinden kalkamayacağı bir şekilde yenmiş, bilgisizliğini ortaya koymuştur.

6- Bir küt ile güreştim, elsiz ayağım aldı Güreşip basamadım, göyündürdü özümü

Bu beyit, arif ve olgun kişinin kendi nefsi ile mücadelesini ve bütün gayretine rağmen ona yenilişini ifade eder. Şehvet, para, mevki, gurur, refah gibi hırslara kaynak olan nefis, sürekli denetlemediği ve ezilmediği takdirde en kâmil insanları bile yerden yere vurabilir.

Şairin "küt" dediği, kör kötürüm nefistir. "Elsiz" dediği ise, ateşten, hırstan yaratılmış şeytandır. Onlar, irade ile güreşmekte ve bazen üstün çıkmaktadırlar. Yunus onları hakkiyle başaramadığı için, yüreğinin yandığını samimiyetle söylemektedir.

7- Kaf dağından bir taşı şöyle attılar bana Öğlelik yola düştü bozayazdı yüzümü

Bütün yüce veliler gibi Yunus da, Allah'ın ilhamı ile (bazen) mânasını herkesin kolayca anlayamayacağı sözler söylemektedir. Çoğu evliya gibi, bu yüzden canı yanmış, anlayışsız kimselerin maddî, manevî taşları,

Çıktım Erik Dalına

Çıktım erik dalına, anda yedim üzümü
Bostan issi kakıyup, der ne yersin kozumu

Kerpiç koydum kazana, poyraz ile kaynattım
Nedir deyip sorana, bandım verdim özünü

İplik verdim çulhaya, sarıp yumak etmemiş
Becit becit ısmarlar, gelsin alsın bezini

Bir serçenin kanadın, kırk kağnyaya yüklettim
Kırk çift dahi çekmedi, şöyle kaldı yazılı

Bir sinek bir kartalı, salladı vurdu yere
Yalan değil gerçektir, ben de gördüm tozunu

Bir küt ile güreştim, elsiz ayağım aldı
Güreşip basamadım, göyündürdü özümü

Kaf dağından bir taşı şöyle attılar bana
Öğlelik yere düştü, bozayazdı yüzümü

Balık kavağa çıkmış, zift turşusun yemeğe
Leylek koduk doğurmuş, bak a şunun sözünü

Yunus bir söz söylemiş, hiç bir söze benzemez
Münafıklar elinden, örttü mana yüzünü

Yunus Emre

kendisine atılmış olabilir. Her çağa olduğu gibi, o zaman da, kendisini âlemin nizamını korumaya yetkili sanan ham ervahlar bulunmuş ve her düşüncüyü, her hikmeti yasak etmeye çalışmışlardır.

İşte Yunus Kaf Kafdağı diye, burnu Kafdağı'nda olan bu beylik çiftlik bekçilerini alaya alıyor. Bunlar, bana da gurur dağlarından bir taş fırlatırlar ama denk getiremediler. Taşları "öğlelik" (öğle güneşi savunmak altında) apaydınlık yola düştü. Neredeyse kendimi kalmadı. için "sır açmaya" mecbur edeceklerdi fakat lüzum kalmadı. Yüzümün perdesi sır hicabı bozulmadı.

8- Balık kavağa çıkmış zift turşusun yemeğe Leylek koduk doğurmuş, bak a şunun sözünü!

Beyitte vergili bir Allah yakını olmadığı halde kendisini öyle göstererek halkı aldatmaya çalışan, riyakâr ve cahil "mürşit" taslağının hali anlatılmaktadır. Balık, Allah bilgisi ve sevgisidir. Fakat onun yeri "birlik, vahdet" denizi olmak gerekirken burada "kavağa çıkmıştır." Kavak sadece gösteriş; boy pos demektir. Sahte mürşit (kavağa) kendini göstermeye çıkmış, orada "zift turşusu" yemektedir. Yani, hem kendine, hem de halka hoş gelmeyen, samimiyetsiz, temelsiz, basit şeyler söylemektedir..

Bu adamın halini Yunus leyleğin, koduk (sıpa) doğurmasına benzetmektedir. Tasavvuf derinliği ve zevki ancak leylek gibi meçhule sefer eden ulu kuşlara yaraşır. Oysa bu teşbihte, onun yerine bir sıpa (koduk) almaya kalmaktadır. "Bakın şunun sözüne!" diye eğlenmektedir.

9-Yunus bir söz söylemiş, hiçbir söze benzemez Münafıklar elinden örttü mana yüzünü

Bu beyit, bütün şiir için bir açıklama, ipucu vermektedir. Yunus, her sırrın, herkese açıklanamayacağını belirterek, bu şatihyedeki gibi üstü kapalı (sembolik) konuşmayı tercih ettiğini söylemektedir. Bu üslup "erenler meclisi"ne uygun düşmekte ve münafıkların şerri de böyle önlenmektedir.

AHMET KABAKLI (Tercüman, 23 Kasım 1975)